

Анонимизиран текст

Превод

C-844/19 – 1

Дело C-844/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

15 ноември 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Verwaltungsgerichtshof (Австрия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

24 октомври 2019 г.

Жалбоподатели:

CS

Finanzamt Graz-Stadt

[...]

Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд, Австрия)

[...]

24 октомври 2019 г.

Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд, Австрия) [...] 1) по дело № Ro 2017/15/0035, образувано въз основа на ревизионна жалба на CS в [...] срещу решение на Bundesfinanzgericht (Федерален финансов съд, Австрия) от 29 май 2017 г. [...] относно отхвърляне на искане за присъждане на лихви; и 2) по дело № Ro 2017/15/0035, образувано въз основа на жалба от Finanzamt Graz-Stadt (Данъчна служба на град Грац, Австрия) в 8010 Грац [...] срещу решение на Bundesfinanzgericht от 7 септември 2018 г. [...] относно определяне на лихви (друга страна в производството: technoRent International GmbH, Гrefелфинг, Федерална република Германия [...])

определи:

На основание член 267 ДФЕС отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

1. Произтича ли от правото на Съюза пряко приложима правна уредба, която предоставя право на лихви за забава на данъчнозадължено лице, на което, в хипотеза като тази в главното производство, данъчната служба не е възстановила в срок данъчен кредит, така че това данъчнозадължено лице да може да се позове на посоченото право пред данъчната служба, съответно пред административните съдилища, въпреки че националното законодателство не предвижда такава правна уредба в областта на лихвите?

При утвърдителен отговор на първия преюдициален въпрос:

2. Допустимо ли е и при вземания по ДДС на данъчнозадълженото лице, които са възникнали в резултат от последващо намаляване на възнаградението съгласно член 90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност [ориг. 2], начисляването на лихви да започне едва след изтичане на разумен срок, с който данъчната служба разполага, за да извърши ревизия за установяване на достоверността на декларираното от данъчнозадълженото лице вземане?
3. Трябва ли от обстоятелството, че националното законодателство на дадена държава членка не съдържа правна уредба в областта на лихвите за забава при забавено възстановяване на данъчен кредит, да се заключи, че правните последици, предвидени в член 27, параграф 2, втора алинея от Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 година за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност, предвидено в Директива 2006/112/ЕО, на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка, трябва да се прилагат от националните съдилища при изчисляването на лихвите, дори когато главното производство не попада в обхвата на тази директива?

Мотиви:

- 1 А. Фактическа обстановка и досегашното производство:
- 2 1. Дело № Ro 2017/15/0035 по ревизионна жалба
- 3 На 13 септември 2007 г. в своята справка-декларация за ДДС за месец август 2007 г. установеният в Австрия жалбоподател посочва надвзет данък за получени доставки в размер на 60 689,28 EUR.

- 4 Първоначално данъчната служба не осчетоводява този надвзет данък по данъчната сметка на жалбоподателя, а извършва ревизия по ДДС. В това отношение възниква спор относно размера на приспадането на предварително платения данък във връзка с изграждането на пристройка към хотела на жалбоподателя. В резултат на това с решение от 18 октомври 2007 г. данъчната служба установява, че размерът на надвзетия предварително платен данък е по-нисък с 46 000 EUR, тоест неговият размер е 14 689,28 EUR.
- 5 Жалбоподателят обжалва това решение. **[ориг. 3]**
- 6 С решение на Unabhängiger Finanzsenat (Независим финансов съд, Австрия) от 15 май 2013 г. жалбата е уважена и е определен размер на ДДС, който съответства на претендирания от жалбоподателя. На 22 май 2013 г. сумата на предварително платения данък е кредитирана по неговата данъчна сметка.
- 7 На 30 май 2013 г., на основание член 205а от Bundesabgabenordnung (Федерален данъчен кодекс, наричан по-нататък „BAO“) жалбоподателят подава искане за изплащане на лихви върху данъчния кредит за периода от 1 януари 2012 г., тъй като разпоредбата на член 205а от BAO влиза в сила на 1 януари 2012 г., като при тълкуване в съответствие с правото на Съюза същата поражда и право на лихви за забава върху сумата на данъчния кредит.
- 8 С решение от 10 юни 2013 г. данъчната служба отхвърля това искане.
- 9 С обжалваното пред Verwaltungsgerichtshof решение Bundesfinanzgericht отхвърля жалбата, подадена срещу решението от 10 юни 2013 г.
- 10 В мотивите си Bundesfinanzgericht посочва, че от разпоредбата на член 205а от BAO всъщност следва начисляване на лихви, когато платено от данъчнозадълженото лице на данъчната служба (първоначално оспорено) данъчно задължение бъде намалено вследствие на обжалване, но не и в настоящия случай на признаване на данъчен кредит в производството по обжалване.
- 11 Жалбоподателят обжалва решението на Bundesfinanzgericht пред Verwaltungsgerichtshof.
- 12 Verwaltungsgerichtshof провежда съдебно заседание относно ревизионната жалба. В съдебното заседание жалбоподателят твърди, че правото на Съюза му предоставя право на лихви за забава върху данъчния кредит. Данъчната администрация оспорва твърдението, че правото на Съюза поражда пряко приложимо право на лихви за забава. Досегашната практика на Съда винаги се е отнасяла до случаи, в които самият национален правен ред предвижда режим на лихвите за забава. **[ориг. 4]**

- 13 2. Дело № Ro 2018/15/0026 по ревизионна жалба
- 14 През 2003 и 2004 г. другата страна в производството, която е установено в Германия дружество с ограничена отговорност, продава машини в Австрия и тези сделки се облагат с ДДС в Австрия. През 2005 г. в справката-декларация по ДДС това дружество посочва данъчен кредит за месец май 2005 г. в размер на 367 081,58 EUR, като се мотивира с последващо намаляване на възнаграждението (член 16 от Umsatzsteuergesetz (Закон за данъка върху оборота) от 1994 г., наричан по-нататък „UStG 1994“).
- 15 Размерът на данъчния кредит е подложен на проверка в рамките на данъчна ревизия, която започва през юли 2006 г. и завършва през юни 2008 г., и по време на производството по данъчна ревизия на 10 март 2008 г. е отразен по данъчната сметка на другата страна в производството. С оглед на съществуващо по данъчната сметка предишно задължение от 18 000 EUR се получава кредитно салдо на заинтересованата другата страна в производството от около 345 000 EUR.
- 16 В края на данъчната ревизия обаче данъчната служба изразява становището, че корекцията на възнаграждението не следва да се извършва и че вземането по ДДС на другата страна в производството не съществува. В резултат на това, с решение от 13 октомври 2008 г. данъчната служба определя ДДС за 2005 г. в размер на 2 734,36 EUR, което води до допълнително данъчно задължение в размер на 367 081,58 EUR. Това допълнително данъчно задължение е заплатено от другата страна в производството, от една страна, посредством съществуващия кредит по данъчната сметка, и от друга страна, посредством плащане към данъчната служба.
- 17 С решение от 8 април 2013 г. Unabhängiger Finanzsenat уважава жалбата на другата страна в производството, която е подадена срещу решението за установяване на ДДС от 13 октомври 2008 г. На 10 май 2013 г. сумата от 367 081,58 EUR е кредитирана по сметката на другата страна в производството.
- 18 На 21 октомври 2013 г. другата страна в производството подава писмото искане за начисляване на лихви върху сумата от 367 081,58 EUR за периода от юли 2005 г. до май 2013 г., като се позовава на решения на Европейския съд (по-конкретно решение на Съда от 19 юли 2012 г., *Littlewoods Retail и др.*, C-591/10, ECLI:EU:C:2012:478). [ориг. 5]
- 19 Данъчната служба се произнася по искането с решение от 4 февруари 2014 г. като постановява, че е налице право на лихви (в размер на 10 021,32 EUR) само за периода от 1 януари 2012 г. до 8 април 2013 г. Допълнителното данъчно задължение в размер на 367 081,58 EUR, което е определено с решението за установяване на ДДС от 13 октомври 2008 г., било платено от другата страна в производството на данъчната служба. За данъка, който е платен на данъчната служба по време на производството по спора, член 205a

от ВАО предвиждал лихви върху данъчния кредит; член 205а от ВАО е влязъл в сила на 1 януари 2012 г.

- 20 С решение от 29 май 2017 г. Bundesfinanzgericht уважава отчасти подадена срещу решението от 4 февруари 2014 г. жалба, като присъжда на другата страна в производството лихви за забава и за периода от 2 септември 2005 г. до 9 март 2008 г., като по този начин лихвите за забава нарастват на общо 51 170,02 EUR.
- 21 За периода от 2 септември 2005 г. до 9 март 2008 г. Bundesfinanzgericht не се основава на член 205а от ВАО, тъй като за този период другата страна в производството не е платила данък към данъчната служба. За да обоснове правото на лихви за забава за този период Bundesfinanzgericht се основава на правото на Съюза и то по-специално на решение на Съда от 19 юли 2012 г., *Littlewoods Retail и др.*, C-591/10, ECLI:EU:C:2012:478. Bundesfinanzgericht посочва, че от датата на предявяването до кредитирането на сумата, което се извършва на 10 март 2008 г., другата страна в производството не е можела да се разпорежда със сумата от 367 081,58 EUR. Съгласно практиката на Съда тя имала право на лихви, които започват да се начисляват от 46-я ден след подаване на справка-декларация по ДДС и следователно започва на 2 септември 2005 г. (решение на Съда от 12 май 2011 г., *Енел Марица Изток 3*, C-107/10, ECLI:EU:C:2011:298, т. 61). Правото на лихви не се изключвало от обстоятелството, че данъчният орган е предприел ревизия във връзка с данъчния кредит.
- 22 От 10 март 2008 г. другата страна в производството можела да разполага със сумата от 367 081,58 EUR. Решението от 13 октомври 2008 г. за установяване на ДДС за 2005 г. не променял това обстоятелство, тъй като другата страна в производството е подала жалба срещу него, така че въз основа на искане [ориг. 6] плащането на допълнителното данъчно задължение от 367 081,58 EUR, което произтича от това решение, било спряно съгласно националното законодателство (член 212а от ВАО) до постановяването на решение по жалбата и е било възможно разпореждането с тази сума.
- 23 Подадената от страна на данъчната служба ревизионна жалба срещу решението на Bundesfinanzgericht от 29 май 2017 г. е насочена само срещу присъждането на лихви за забава за периода от 2 септември 2005 г. до 9 март 2008 г.
- 24 Verwaltungsgerichtshof провежда съдебно заседание относно ревизионната жалба. В рамките на съдебното заседание данъчната администрация оспорва твърдението, че правото на Съюза поражда пряко приложимо право на лихви за забава. Националният правен ред в Австрия — за разлика от правния ред в главното производство по решение *Littlewoods Retail и др.*, в което Съдът е присъдил лихви за забава върху данъчен кредит съгласно правото на Съюза — не съдържа основание за право на лихви за забава

върху разглеждания тук данъчен кредит. Също така от член 27 от Директива 2008/9/ЕО следвал изводът, че съгласно правото на Съюза е допустимо дадена държава членка да не предвижда лихви върху данъчен кредит.

- 25 Б. Релевантни разпоредби на националното законодателство:
- 26 На първо място, трябва да се отбележи, че австрийското данъчно законодателство не съдържа общи правила относно лихви върху данъчните задължения или данъчните кредити. Член 205 от ВАО предвижда (за максимален период от 48 месеца от месец октомври, следващ данъчната година) „лихви върху допълнително данъчно задължение“ (в полза на данъчния кредитор) и „лихви по данъчен кредит“ (в полза на данъчнозадълженото лице), които могат да възникнат от разликата между установените авансови плащания и размера на данъка, определен в решението за установяване на данъчно задължение за годината, само в областта на данъка върху доходите и корпоративния данък. В случай, че налагането на данъци води до допълнително данъчно задължение и данъчнозадълженото лице обжалва това допълнително задължение, но още по време [ориг. 7] на обжалването го плати на данъчната служба, и накрая това допълнително данъчно задължение бъде намалено след като бъде постановено решение по жалбата, член 205а от ВАО предвижда лихви върху данъчния кредит за периода от датата на плащането до съобщаването на решението по жалбата, с което е постановено намалението.
- 27 В член 21, параграф 1 от UStG 1994 австрийският Umsatzsteuergesetz предвижда по-конкретно, че декларирана в периода на справка-декларация (календарен месец) надвзета сума (на авансово платения данък спрямо ДДС) — като цяло — следва незабавно да бъде кредитирана по данъчната сметка на данъчнозадълженото лице, като кредитирането се прилага с обратна сила от датата на подаване на справка-декларация, най-рано на датата след изтичане на срока за подаване на справка-декларация, и погасява директно налични по данъчната сметка данъчни задължения, съответно е на разположение за изплащане на данъчнозадълженото лице. Не са предвидени обаче лихви върху кредита, който възниква в резултат от кредитирането на данъчната сметка.
- 28 Член 217 от Bundesabgabenordnung предвижда наказателни лихви за забава в случай, че дадено данъчно задължение не бъде платено най-късно на датата на падежа. Първата лихва за забава е в размер на 2% от сумата на данъка, който не е платен в срок, втора и трета лихва за забава (всяка в размер на 1%) се заплащат след изтичане на последващ период от 3 месеца за всеки случай на забава.
- 29 По отношение на предприятия, които не са установени на територията на страната и не генерират приходи в страната, Verordnung des Bundesministers für Finanzen (Наредба на федералния министър на финансите), BGBl. № 279/1995 (в редакцията, публикувана в BGBl. II № 158/2014) — която

транспонира Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 година за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност, предвидено в Директива 2006/112/ЕО, на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка — предвижда възстановяването на авансово платения данък в отделна процедура. За предприятия, които са установени в останалата територия на Общността, член 3 от посочената наредба предвижда обезщетение за забава: ако след изтичане на четири месеца и десет работни дни след получаване на заявлението за възстановяване от данъчната служба не бъде извършено плащане на **[ориг. 8]** сумата, която трябва да бъде възстановена от данъчната служба в полза на данъчнозадълженото лице, се определя обезщетение за забава в размер на 2% върху сумата на данъка, който не е бил възстановен в срок. Ако данъчният орган поиска допълнителна информация, правото на обезщетение за забава възниква: при еднократно искане — най-рано с изтичане на десет работни дни след изтичане на срок от шест месеца и при двукратно искане — най-рано с изтичане на десет работни дни след изтичане на срок от осем месеци след получаване на заявлението за възстановяване. Второ и трето обезщетение за забава (всяко в размер на 1% от невъзстановената сума на данъка) се определят, ако сумата на данъка не бъде възстановена най-късно след последващ период от три месеца за всеки случай на забава.

- 30 В. Разяснения относно преюдициалните въпроси:
- 31 1. Пряко приложимо по същество право на лихви за забава съгласно правото на Съюза
- 32 Жалбата, която се разглежда по дело № 2017/15/0035 се отнася до забава при възстановяването на надвзетия авансово платен данък.
- 33 В решения от 12 май 2011 г., *Енел Марица Изток 3*, C-107/10, ECLI:EU:C:2011:298; от 24 октомври 2013 г., *Raβnaria Steaua Romana*, C-431/12, ECLI:EU:C:2013:686; от б юли 2017 г., *Giencore Agriculture*, C-254/16, ECLI:EU:C:2017:522; и от 28 февруари 2018 г., *Nidera*, C-387/16, ECLI:EU:C:2018:121 Съдът, тълкувайки член 183 от Директивата за ДДС, се произнася по случаи на надвзет авансово платен данък, като посочва, че на данъчнозадълженото лице следва да бъдат платени лихви за забава, ако надвзет ДДС не му бъде възстановен в разумен срок. Общото между главните производства по цитираните решения на Съда, е че съответният национален правен ред съдържа разпоредба, съгласно която държавата е задължена да плаща на данъчнозадълженото лице лихви за забава в случай на неправомерна забава при възстановяване на данъци. В австрийското национално законодателство такава норма липсва. Не са налице законови разпоредби, които предвиждат в полза на данъчнозадълженото лице лихви за забавата при възстановяването на вземания по ДДС. Разпоредбите на членове 205 и 205а от ВАО, които понякога се споменават в доктрината, не

са **[ориг. 9]** приложими за такъв случай. Както текстът на тези разпоредби, така и тяхната цел и систематично място изключват приложимостта им по отношение на кредитирани със закъснение вземания по ДДС (вж. решение на *Verwaltungsgerichtshof* от 31 март 2017 г., дело № Ra 2016/13/0034).

- 34 Като се има предвид, че националното законодателство не предоставя право на лихви, възниква въпросът дали правото на Съюза, по-конкретно член 183 от Директивата за ДДС съдържа пряко приложима разпоредба, на която данъчнозадълженото лице може да се позове пред данъчната служба и пред съдилищата, за да му бъдат присъдени лихви за забава поради просроченото плащане на надвзетавансово платен данък.
- 35 В това отношение следва да се има предвид и обстоятелството, че член 27 от Директива 2008/9/ЕО (вж. по този въпрос точка 3 по-нататък) съдържа правила за случая, в който националното законодателство на дадена държава членка не предвижда такива лихви. Следователно член 27 от Директива 2008/9/ЕО не предполага, че съгласно правото на Съюза на данъчнозадълженото лице трябва задължително да бъде предоставено право на лихви за забава. Ако правото на Съюза предвиждаше при всички случаи право на лихви, това би обезсмислило приложното поле на член 27, параграф 2, втора алинея от Директива 2008/9/ЕО (вж., макар и за член 26, параграф 2 от тази директива, решение на Съда от 2 май 2019 г., *Sea Chefs Cruise*, C-133/18, ECLI:EU:C:2019:354, т. 45).
- 36 Висящото ревизионно производство по дело № Ro 2018/15/0026 не се отнася до надвзет авансово платен данък и преценката по него може да бъде направена съгласно член 183 от Директивата за ДДС. Това производство се отнася до вземане по ДДС на данъчнозадълженото лице спрямо данъчната служба в резултата от последващо намаляване на възнаграждението. Разпоредбата на член 16, параграфи 1 и 3 от UStG 1994, която транспонира член 90, параграф 1 от Директивата за ДДС, предвижда, че данъчнозадълженото лице, което е извършило доставката в предходен период, трябва да намали размера на дължимия данък, ако договорената продажна цена впоследствие бъде намалена или стане несъбираема. Съгласно член 16, параграф 1 от UStG 1994 корекцията трябва да се извърши за данъчния период, през който е настъпила промяната на възнаграждението; тоест в настоящия случай във всеки данъчен период, в който вземането на продажната цена е станало несъбираемо (месец май 2015 г.). **[ориг. 10]**
- 37 Както изглежда, досега Съдът е разглеждал въпроса относно лихвите за забава при вземания по ДДС на данъчнозадълженото лице, които се дължат не за надвзет авансово платен данък, а на други обстоятелства, само в решение от 19 юли 2012 г., *Littlewoods Retail и др.*, C-591/10, ECLI:EU:C:2012:478, като за главното производство по това решение е от значение също, че националното законодателство вече е предвиждало правна уредба на лихви за забава за съответни данъчни кредити. Това

решение се отнася до вземане по ДДС, което се дължи на неправилно изчислен прекалено висок размер на насрещна престация (продажна цена на стоки). В това решение Съдът извежда правото на лихви за забава от своята практика във връзка с възстановяването на „събраните в нарушение на правото на Съюза данъци“ (вж. *Littlewoods Retail и др.*, т. 24).

38 В ревизионното производство по дело № Ro 2018/15/0026 възниква въпросът дали последващо намаляване на възнаграждение, в настоящия случай под формата на настъпила впоследствие несъбираемост на вземания от продажна цена, може да се разглежда като хипотеза на „събраните в нарушение на правото на Съюза данъци“. Ако практиката на Съда относно „събраните в нарушение на правото на Съюза данъци“ е приложима към такъв случай, възниква следващият въпрос дали от правото на Съюза произтича пряко приложима разпоредба, която предоставя право на лихви за забава на данъчнозадължено лице, на което, в хипотеза като тази в главното производство, данъчната служба не е възстановила в срок данъчен кредит, така че това данъчнозадължено лице да може да предяви посоченото право пред данъчната служба, съответно пред административните съдилища, въпреки че националното законодателство не предвижда лихви за забава за подобни данъчни кредити.

39 2. Начален момент за изчисляване на лихвите

40 Ако данъчнозадълженото лице разполага с пряко приложимо право на лихви за забава, което е изведено от правото на Съюза, възниква въпросът от кой момент следва да бъдат изчислявани лихвите; в решения *Енел Марица Изток 3*, *Rafmaria Steaua Romana*, *Giencore Agriculture и Nidera*, които се отнасят до лихвите за забава при възстановяване на надвзет авансово платен данък и следователно до тълкуването на член 138 от [ориг. 11] Директивата за ДДС, Съдът се е произнесъл, че начисляването на лихви започва едва след изтичане на разумен срок, с който данъчната служба разполага с цел ревизия за установяване на достоверността на декларирания данък за получени доставки.

41 Относно лихви за забава във връзка със вземания по ДДС на данъчнозадълженото лице, които не се дължат на надвзет авансово платен данък, съществува само решение на Съда *Littlewoods Retail и др.* В това решение няма указания относно началния момент за изчисляване на лихвите. Решението — както вече беше посочено — се позовава на практиката на Съда относно „събраните в нарушение на правото на Съюза данъци“, която — доколкото изглежда — не съдържа изявление, че начисляването на лихви трябва да започне след изтичане на разумен срок. Според *Verwaltungsgerichtshof* обаче би било целесъобразно, изявленията относно началния момент за изчисляване на лихвите, които Съдът е направил във връзка с надвзети авансово платени данъци съгласно член 183 от Директивата за ДДС, да се прилагат и за случаи, в които вземането по ДДС на данъчнозадълженото лице спрямо данъчната служба не се дължи на

такива надвзети данъци. Именно в тези случаи данъчната служба трябва да разполага с разумен срок за ревизия на законосъобразността на предявеното от данъчнозадълженото лице вземане, за да може да се осигури правилното прилагане на Директивата за ДДС.

- 42 Връзката с Директива 2008/9/ЕО (вж. по този въпрос точка 3 по-нататък) изглежда не е изяснена в достатъчна степен и по отношение на началния момент за изчисляване на лихвите.
- 43 3. Връзката с Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 година
- 44 Ако Съдът стигне до заключението, че от правото на Съюза произтича пряко приложимо право на лихви за забава, запитващата юрисдикция ще трябва да разработи правила за начина, по който следва да бъде прилагано това право. В това отношение е възможно да се посочат различни правни институти на националното законодателство, при които връзката с Директива 2008/9/ЕО е неясна.
- 45 Член 27 от Директива 2008/9/ЕО съдържа правила относно лихви за забава в случай на забава при възстановяване на авансово платени данъци. В това отношение член 27, параграф 2, втора алинея предвижда **[ориг. 12]**: „Ако в националното законодателство не е предвидено плащането на лихва във връзка с възстановяване на установени данъчнооблагаеми лица“ се прилагат по целесъобразност разпоредбите, които държавата членка предвижда за просрочени плащания на ДДС от страна на данъчнозадълженото лице.
- 46 Така, от член 27 от Директива 2008/9/ЕО следва, че законодателят на Съюза изхожда от възможността националното законодателство на държавата членка да не съдържа режим на лихвите. Следователно законодателят на Съюза не счита такова правно положение поначало за противоречащо на правото на Съюза, а урежда, че в такова положение режимът на просрочено плащане на държавата членка трябва да се прилага огледално. Във всички случаи законодателят на Съюза приема, че без разпоредбата на член 27 от Директива 2008/9/ЕО данъчнозадължените лица, установени в друга държава членка, нямат право на лихви за забава, ако националното законодателство вече не е предвидило такива.
- 47 Австрийското национално законодателство не съдържа правна уредба на лихвите за забава при забавено възстановяване на данъчен кредит. Следователно възниква въпросът дали от това следва, че националните съдилища трябва да прилагат правните последици, предвидени в член 27, параграф 2, втора алинея от Директива 2008/9/ЕО, дори когато главните производства не попадат в приложното поле на тази директива. Прилагането на член 27, параграф 2, втора алинея би означавало за Австрия, че трябва да бъде начислена фиксирана лихва за забава първоначално в размер на 2%, както и втора и трета лихва за забава всяка от които в размер на 1%, но не и допълнителна лихва.

- 48 Членове 19, 21 и 22 от Директива 2008/9/ЕО включват и срокове, с които разполага данъчната служба, за да извърши ревизия на законосъобразността на декларираните авансово платими данъци. Съгласно член 27 от Директивата началният момент за изчисляване на лихвите започва да тече едва след изтичане на този срок. Следователно за запитващата юрисдикция възниква въпросът дали предвидените в тази директива срокове следва да се прилагат и за случаи като тези в главните производства, тоест за случаи, които не са обхванати непосредствено от приложното поле на Директивата. **[ориг. 13]**
- 49 Като цяло изглежда, че тълкуването на правото на Съюза във връзка с посочените по-горе въпроси не е толкова ясно, че да не оставя място за никакво съмнение по смисъла на съдебната практика CILFIT (решение на Съда от 6 октомври 1982 г., CILFIT/Ministero della Sanità, 283/81, ECLI:EU:C:1982:335).
- 50 Поради това въпросите следва да се поставят на Съда в рамките на производството по преюдициално запитване съгласно член 267 ДФЕС.
- [...]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ